בין הדקלים

עלון קיבוץ עין המפרץ | 92 שנה להיווסד הקיבוץ

שִׁיר הַפַּרְטִיזָנִים הַיְהוּדִים

המלים: ה. גליק
עברית: א. שלונסקי

אַל־נָא תֹּאמַר: "הִגִּיעַ דַּרְכִּי הָאַחֲרוֹנָה,
אֶת אוֹר הַיּוֹם הִסְתִּירוּ שְׁמֵי הָעֲנָנָה"!
זֶה יוֹם נִכְסָפְנוּ לוֹ עוֹד יַעֲל וְיָבוֹא
וּמִצְעָדֵנוּ עוֹד יַרְעִים:
אֲנַחְנוּ פֹּה!

מֵאֶרֶץ־הַגָּמָר עַד יַרְכְּתֵי־כְפוֹרִים,
אֲנַחְנוּ פֹּה — בְּמַקְאוֹבוֹת וְיִסּוּרִים,
וּבָאֵשׁ סִפַּת־דָּמֵינוּ שָׁם נִגְּרָה
הֲלֹא נִנּוֹב עוֹד עֹז־רוּחֵנוּ בִּגְבוּרָה.

עַמּוּד־הַשַּׁחַר עַל יוֹמֵנוּ אוֹר יָהֵל,
עִם הַצּוֹרֵר יָקָלַף תְּמוֹלֵנוּ כְּמוֹ צֵל,
אַךְ אִם, חָלִילָה, וְאַחַר לָבוֹא הָאוֹר —
כְּמוֹ סִסְמָה יִהְיֶה הַשִּׁיר מִדּוֹר לְדוֹר.

עַל כֵּן אַל־נָא תֹּאמַר: "דַּרְכִּי הָאַחֲרוֹנָה,
אֶת אוֹר הַיּוֹם הִסְתִּירוּ שְׁמֵי הָעֲנָנָה"!
זֶה יוֹם נִכְסָפְנוּ לוֹ עוֹד יַעַל וְיָבוֹא
וּמִצְעָדֵנוּ עוֹד יַרְעִים:
אֲנַחְנוּ פֹּה!

עלון מס' 17 (3366)

כ"ז ניסן תשפ"ד, 5 מאי 2024

מאמרכת

נֵדֶר/ אברהם שלונסקי

עַל דַּעַת עֵינַי שֶׁרָאוּ אֶת הַשְּׁכוֹל
וְעָמְסוּ זְעָקוֹת עַל לִבִּי הַשָּׁחוֹחַ
עַל דַּעַת רַחְמַי שֶׁהוֹרוּנִי לִמְחֹל
עַד בָּאוּ יָמִים שֶׁאָיְמוּ מִלִּסְלֹחַ
נָדַרְתִּי הַנֵּדֶר: לִזְכֹּר אֶת הַכֹּל
לִזְכֹּר – וְדָבָר לֹא לִשְׁכֹּחַ.

דָּבָר לֹא לִשְׁכֹּחַ – עַד דּוֹר עֲשִׂירִי
עַד שֹׁךְ עֶלְבּוֹנַי עַד כֻּלָּם עַד כֻּלָּהַם
עֲדֵי יְכֻלּוּ כָּל שִׁבְטֵי מוּסָרִי.
קוֹנָם אִם לָרִיק יַעֲבֹר לֵיל הַזָּעַם
קוֹנָם אִם לַבֹּקֶר אֶחְזֹר לְסוּרִי
וּמְאוּם לֹא אֶלְמַד גַּם הַפָּעַם.

השיר "נדר" נכתב כתגובה לידיעות שהגיעו לארץ-ישראל בעיצומה של מלחמת העולם השנייה על שואת יהודי אירופה. השיר פורסם לראשונה בעיתון "הארץ" בתאריך ה- 30 באפריל, 1943. המשורר נשבע "לזכור – ודבר לא לשכוח" כדי ללמוד את הלקח ההיסטורי. השבועה נשענת על מקורות קדומים, שמקנים לה היקף היסטורי רחב. כותרת השיר "נדר", מכוונת לתפילת "כל נדרי" – התרת הנדרים הידועה שפותחת את סדר התפילות של יום-הכיפורים. בניגוד לתפילה הקדומה, שמבטלת את "הנדרים והאיסורים והשבועות והחרמים והקונמות והקנסות והכינויים", המשורר נודר נדר לזכור, ומתחייב לקיים אותו "עד דור עשירי".

ההתחייבות לזכור "עד דור עשירי" את מה שאירע בשואה, מובעת כהמשך לקריאה הקדומה לזכור עד "דור עשירי [...] עד עולם" את אשר עוללו העמונים והמואבים לעם ישראל בראשית דרכו (ספר דברים, כג׳, 5-4). כך נוצר טווח זמן היסטורי, שיש לו נגיעה בשני מעגלים של התחדשות בתולדות העם: זה שלאחר יציאת מצרים, וזה שלאחר השואה – בימים שמימוש חלום הקמת המדינה היהודית נעשה צורך קיומי דחוף. המשורר לוקח על עצמו את האחריות להיות שליח-ציבור, שמגיב בשם היישוב היהודי בארץ.

הביטוי השירי המרבה בחזרות, מדגיש את התהודה שמאחורי הדברים הנחרצים. "על דעת" – "ועל דעת"; "לזכור" – "לזכור"; "ודבר לא לשכוח" – "דבר לא לשכוח"; "קונם אם" – "קונם אם": חזרות אלו מעצימות את הטון החד-משמעי שנשבע: לזכור – ודבר לא לשכוח!

מה קורה- (לפי סדר העמודים)

3	התנהלות בהסדר צעירים
4-7	לרגל יום השואה
8	מצוות ליישום שיוך דירות
9	נר זיכרון
10	לזכרו של אסף עמיר ז"ל
11	העתיד הצפוי במקום הזה
12-13	לזכרו של יצחק אלברג ז"ל
14	מצוות שיוך פירות הנכסים
15-16	תרבות

לחיילינו, באשר הם, שלוחה ברכת שלום ושלווה.
שובו הביתה בשלום.

ברכת החלמה מלאה שלוחה לכל חולינו.

עורך: מוכה מלר, חברת מערכת: דפי עציוני. פנימי, אין להעתיק או לפרסם ללא אישור מוסדות הקיבוץ.
כתובתנו בדואר האלקטרוני: alon@ein.co.il

התנהלות בהסדר צעירים ותושבות

לאחר הדיונים וההחלטות על עדכון הסדר הצעירים 4.2024

בחודשים האחרונים התקיימו דיונים בנושא הסדר הצעירים והתושבות, כחלק מעדכון חוברת השינוי שעודכנה לאחרונה בשנת 2013.

ההחלטות שהתקבלו

1. הוחלט **לא** לקבל את ההצעה לעדכון הסדר הצעירים והתושבות.
2. משמעות ההחלטה שלא לקבל את עדכון הסדר הצעירים הינה שמסלול צעירים נותר בעינו
3. הסכום הקובע מ-2011 כפי המופיע בהסדר הצעירים – יעודכן ב-1.1.25 בצמוד למדד.

הסדר הצעירים מתייחס לבני קבוץ צעירים מגיל גיוס ועד גיל 30, אך אינו נותן מענה לתושבים מעל גיל 30 או לאלו שאינם בני הקבוץ. על מנת להתאים את ההחלטות הקיימות למציאות העכשווית נדרש לקבל מספר החלטות ניהוליות, וזאת על מנת שהדברים יהיו ברורים לצעירים, לנקלטים, לתושבים ולבעלי התפקידים.

הסדר תושבות לבני קבוץ בסיום הסדר צעירים ועד גיל 40 או לחברים מותנים עד הפיכתם לחברים מהמניין

אין הבדל בין תושבים לבין חברים מותנים.

1. שכר הדירה שווה לסכום הקובע בהסדר הצעירים, או כ-30 ₪ למ״ר בדירות אחרות.
2. ארנונה תשולם על ידי הדייר ותחויב דרך הקבוץ על פי תעריף המועצה לדירה בה מתגורר התושב.
3. דמי התושבות הנם בגובה מס הקהילה - 850 ₪ לחודש (נכון ל-2024). בן הקבוץ ובן/ בת זוגו ישלמו דמי תושבות בגובה 60% ממס הקהילה כל אחד.
4. ילדי תושבים בני הקבוץ ובני זוגם ייהנו מהנחה של 25% במערכת החינוך
5. סיום הסדר זה לתושבים עם הגעתם לגיל 40 מעל גיל זה ללא הנחות.
6. סיום הסדר זה לחברים מותנים עם כניסה לביתם החדש, גם אם עברו את גיל 40.

הנהלת קהילה – 3.2024

בית עין המפרץ אבל
עם לכתו של חברנו היקר

עוזיאל (עוזי) בן אשר ז״ל

בתאריך 2.5.24
כ״ד ניסן תשפ״ד
תנחומים למשפחה

יהי זכרו ברוך

לְרגֶל יוֹם הַשּׁוֹאָה

השנה בחרנו להביא קטעים מסיפוריהם של שני החברים הוותיקים ביותר בקיבוץ – **שימק מאירי וציפורה בנאי.** שניהם שרדו את אימי השואה, וסיפורם תועד בספר **"איך שרדו גחלים"** – ספר שהקיבוץ הוציא לאור בשנת 1995 ביוזמתו של דוד קרקאואר, ובו תועדו סיפוריהם של ניצולי השואה שהגיעו לקיבוץ.

שימק נולד בדצמבר 1924 בקוצק, עיירה קטנה בפלך לובלין. היו לו אח גדול בעשר שנים ואחות גדולה ממנו בשנתיים. בשנות ה-30 המקודמות עברה המשפחה לוורשה. אחיו הגדול התחתן וחי אצל הורי אשתו. בשנת 1939 פרצה המלחמה. בשנת 1940 עברה המשפחה לגטו ורשה, שם סבלה מרעב ואלימות. בשנת 1941 נספה אביו בגטו. שימק סיפר:

חיפשתי לי דרך לצאת מהגטו, לחזור לקוצק. ידענו – אמא, אחותי ואני, שבגטו לא נחזיק מעמד. היה לי קשר עם פולני צעיר, ידיד של אחותי. גם הוא מקוצק. הוא יצר אתנו קשר בגטו. הרחוב שלנו גבל ברחוב פולני שמחוץ לגטו. באזור הגבול היו יהודים ופולנים עושים עסקים די טובים בהברחות לתוך הגטו ומחוץ לגטו. עשו חורים בקירות, מעבירים מזון ואנשים, בעד הרבה כסף. לאחר ששלח לנו חבילת מזון, כתבנו לבחור הזה מכתב עם בקשה להוציא את אמא מהגטו. הוא היה מוכן. שילמנו למבריחים בכל הכסף שהיה לנו. אמא עברה דרך חור שבקיר והוא נסע אתה בדרך לקוצק.

אחר-כך הוציאו אותי, בעזרת הטראם שעבר דרך הגטו. זה היה מאוד לא פשוט. הייתי צריך לקפוץ על הטראם ברגע ששוטר משוחד עלה עליו והדליק לו סיגריה. קפצתי פנימה. אחותי זרקה לי מבחוץ את תיק הבגדים ונשארה בגטו. זה היה במאי 41. הצעיר חיכה לי במקום מוסכם. הצלחתי להתחמק מפולני שעקב אחריי. הבחור הגיע על זוג אופניים. ועל הזוג הזה נסענו יחד כמאה ק"מ. באותו הזמן עבר הלחץ הגרמני מזרחה, לרוסיה. כך יצא, שכל הדרך מוורשה לדמבלין נסעו האופניים שלנו באופן מקביל לצבא הגרמני, ממש על-ידם. לפנות ערב הגענו לדמבלין. משם הייתי צריך ללכת ברגל עד קוצק, עוד 30 ק"מ, והבחור חזר לוורשה להוציא את אחותי.

נכנסתי לכפר אחד, בחושך. דפקתי על דלת הבית הראשון. הגוי פתח לי. לא אמרתי לו שאני יהודי. אבל הוא הבין. נתן לי חצי כיכר לחם, ספל גדול של חלב, והכניס אותי לאסם. אכלתי את הלחם ושתיתי את החלב, וחושב שזאת הייתה הסעודה הטובה ביותר בחיי. עד היום אני זוכר את טעם הלחם והחלב.

לאחר תקופה של הסתתרות בכפרים ובריחה מחיילים גרמנים נמלט שימק ליער עם שני חברים, שם הם למדו לשרוד:

אוכל היינו לוקחים אצל איכרים. חזיר, תפוחי-אדמה ועוד. הייתה ברירה: או שהאיכרים יפחדו מהגרמנים, או שיפחדו מאתנו. בדרך כלל הם פחדו יותר מהגרמנים. אמנם, כשדפקנו על דלתם בלילה, רעדו מפחד. אבל בבוקר היו רצים ומספרים לגרמנים. היו מקרים שבהם הגרמנים חיכו לנו, כי הודענו שנבוא - ולא באנו. קיבלתי רובה עם תחמושת. אך לא הייתי בטוח שהוא יורה. ההזדמנות לבדוק זאת באה מהר מאוד. לילה אחד באנו לאיכר, שהחזיק פונדק דרכים על-יד כביש ראשי. אחרי שהזמנו אצלו כסף, הוא הודיע לגרמנים על שודדים מזוינים. הוא לא ידע שאנו יהודים, כי דיברנו פולנית רהוטה, ולבשנו בגדים טובים שלקחנו מאיכרים. ועוד חשוב: לא ביקשנו, אלא דרשנו. כשבאנו להזמין כסף, נתנו קודם כל מכות טובות לאיכר, שברנו דברים בבית, ואז הוא פחד מאתנו. הפעם הגרמנים פתחו באש, אך היה לילה, והם ירו מוקדם מדי. ענינו באש והצלחנו להסתלק. זאת הייתה הפעם הראשונה שיריתי. האיכר ברח העירה. חזרנו ושרפנו לו את הבית. אחרי שהבנו שעלינו להפחיד ויהי-מה,

החלטנו לנקום על כל יהודי ולא-יהודי שהאיברים הסגירו לגרמנים. היו כאלה שחשבו שאנחנו פרטיזנים פולנים, כי סטאשק היה לבוש מדים של סרן עם מדליות. לאט לאט תפסו האיברים שאסור להם להלשין, כי ינקמו בהם.

בהמשך הצטרף לפרטיזנים והשתתף בקרבות נגד הגרמנים. שימק מתאר את נסיגת הגרמנים אל מול התקדמות הצבא הרוסי:

קיבלנו הוראה ללכת למערב פולין עד גבול גרמניה. קיבלנו תגבורת של נשק כבד, אנטי-טנקי, מרגמות, מקלעים. המסע נמשך ביום ובלילה. כנראה החזית נפרצה, והגרמנים עסקו בנסיגה. התנהל מרוץ: מי יגיע מוקדם יותר אל הוויסלה, הנהר הגדול של פולין, כדי לעבור אל הצד השני. הצלחנו להגיע, וריכזנו סירות כדי לעבור. הגרמנים התכוונו להגן על הוויסלה מן הצד המערבי. זה היה לא רחוק מוורשה. לא היו לנו מספיק סירות, ואחרי כמה ימים הוחלט להעביר רק אנשים עם נשק. הגרמנים ריכזו כוחות והתכוננו להתקיף אותנו. היה לילה מתוח מאוד. בשעלה השחר, ראינו שלושה טנקים וכוכב אדום עליהם. הם היוו את חוד החלוץ של הצבא הרוסי. השמחה הייתה גדולה. הגרמנים נסוגו. כשהוצאנו את החיילים מן הטנקים בשמחה גדולה, הם בכלל לא ידעו דבר על קיום פרטיזנים.

ציפורה נולדה בסוסנוביץ שבפולין בשנת 1925, בבית שהיו בו 9 ילדים. משנת 1939 עד שנת 1942 חיה המשפחה תחת משטר גרמני. בשנת 1942 בוצעה בעיר סלקציה, ציפורה ואחותה הופרדו משאר בני המשפחה ונשלחו למחנה עבודה, כפי שסיפרה ציפורה:

ידזיה אחותי ואני נשלחנו יחד למחנה עבודה בגרינברג שבגרמניה, ואתנו עוד כ- 2000 בנות יהודיות. אני זוכרת את המראה המדהים כשהגענו לשם וראינו את הבנות שכבר היו במקום, ובאו לקראתנו, מגולחות, רזות - והן התעניינו בגורל משפחותיהן. סיפרו שאי-אפשר לישון בלילה. יש פשפשים במשכבים באולם ענק של בית-חרושת, עם דרגשים של שלוש קומות זו על גבי זו, תחת שמיכה דקה. כך החלו בשבילי חיי המחנה. היה קשה מאוד להתרגל. הייתי נערה בת 14, ומזלי הגדול היה שהייתי יחד עם אחותי.

עבדנו בבית-חרושת לטקסטיל, ובמשמרת לילה בלבד משעה 6.00 בערב עד 6.00 בבוקר. שמרו עלינו והקפידו על ביצוע העבודה. למדנו לשרת מכונות חדישות, וכאשר חזרנו אחרי עבודת לילה של 12 שעות עבודה קשה, היה רעש גדול במקום של אלה שעבדו ביום והיה להם סדר-חיים שונה. הלכנו לעבודה אחרי מסדר. המסדר היה לפני העבודה ואחריה. שלוש פעמים ביום היו סופרים אותנו במסדרים, כאשר אנו צועדות בשלשות. היו בינינו בנות שקשרו קשרים עם הגרמניות המקומיות, ולעתים זכו לאיזה סנדביץ'. הייתה ביקורת קבועה צמודה למכסה המחייבת. היו עונשים קשים למי שלא מילא את המכסה. את האוכל חילקו פעם ביום: קצת מרק ומנת לחם למשך 24 שעות.

אנו (אחותי ואני) היינו מאורגנות בקבוצה, ובה הייתה צעירה קומוניסטית בת 22-21 שממש גילתה יכולת חינוכית, והייתה מדריכה ומכוונת אותנו, ואנו הקשבנו והתחשבנו. גם פלה קרקאואר ורחל בוסתן היו אתנו באותו מחנה. שוחחנו עם המדריכה הזו הרבה שעות והיא נתנה לנו המון עידוד. הייתה מדברת ומסבירה. סיפרה על ביתה. והיה נעים לשבת ביחד. לפעמים השיגה ספר קריאה. שעות רבות בילינו איתה בצוותא, וזה היה ממש דבר גדול במצבנו. היא לא נותרה בחיים. שמה היה ריטה.

חיינו בניתוק מוחלט מהעולם והסביבה. וכך עד דצמבר 1944. לפתע חשנו באיזה שינוי. אספו אותנו והחלו מלמדים אותנו תרגילים לכיבוי שרפות. שימוש במסכות גז, הוראות לכיבוי אש אם תפרוץ אחרי הפצצה. נהנינו קצת לצאת החוצה ללמוד. שמענו את ההפצצות. הרגשנו

שמשהו משתנה ומתקדם. ניסינו לברר את המצב אך לא הצלחנו. החליפו את השומרים שלנו לזקנים של ה"וארמכט".

יום אחד אספו אותנו והודיעו שעוזבים את המחנה. החליטו להוציא אותנו כדי שהרוסים לא ימצאו אותנו במחנה ריכוז. יום לפני היציאה הביאו טרנספורט חדש של נשים מהונגריה, אושויץ, ומהן שמענו לראשונה על אושויץ, ומה קרה שם. מעטות מהן ידעו אידיש. הן דיברו הונגרית בדרך כלל- ומהמעטות שדיברו אידיש נוכחנו שאנו בעולם אחר. הוציאו אותנו יחד מהמחנה, והתחלנו לצעוד ב"מרש-המוות". זה היה בדצמבר 1944. היה חורף קשה, והיינו בלי נעלים, הרגליים עטופות בסמרטוטים. צעדנו 40-50 ק"מ ביום, והיינו בלי אוכל ובלי מים. אז החלו הבנות ליפול כמו זבובים. מי שלא התקדם - ירו בו. בלילה התעכבו בתוך הכפרים וביקשו מקום לינה ברפתות. אוכל לא היה. אלא אם מצאנו קצת סלק ברפת. וכל פעם היינו פחות בנות. כך צעדנו כשבועיים, ובכל פעם היו בנות שברחו מהחבורה. היו שהצליחו. את האחרות החזירו. בראשית ינואר 1945 באנו לאיזה כפר. בשום מקום לא ידעו מי אנו. הכפריים ראו אנשים רעבים. זרקו קצת לחם ואנו התנפלנו עליו. אני הרגשתי שאין לי עוד כוח להתקדם. ידזיה הפצירה בי כל הזמן שנברח. אך אני לא הרגשתי כוח לעשות זאת והיא לא הסכימה להשאיר אותי לבדי.

באחד הימים עברנו בכפר קרוב לברלין. הכפריים החלו לזרוק לנו תפוחי-אדמה. הבנות החלו להתפזר. הייתה איזו מהומה - ידזיה סחבה אותי לאיזו רפת של גרמני. נכנסנו וסגרנו את הדלת של פינת ההלבשה. ישבנו בפנים. שמענו מבחוץ צעקות. יריות. החלטנו שאין מה להפסיד. אין עוד כוח ללכת. ישבנו כך מספר שעות עד שנרדמנו. מישהו העיר אותנו. נכנס פועל - דובר צרפתית (הגרמנים קיבלו פועלי כפיה מארצות-אירופה - צרפת, פולין ועוד). אנו ביקשנו ממנו כי ישתוק. הוא לא ידע מה לעשות בנו. הוא יצא החוצה וקרא לפועל פולני. בבינו. סיפרנו כי ברחנו ואין לנו עוד כוח ללכת. ביקשנו כי יניחו לנו להישאר כאן. השאירו אותנו במחסן והפועלים הביאו לנו בערב אוכל והסתירו אותנו. היו בכפר עוד פולנים שעבדו אצל הגרמנים וסופר להם שמצאו שתי יהודיות שברחו. הפולנים סיפרו לנו, כי הרוסים קרבים והבנות שנותרו במחנה בגרינברג כבר משוחררות מהגרמנים. החזיקו אותנו יומיים ואחר כך אמרו לנו ללכת, כי אינם יכולים עוד להסתיר אותנו. הביאו לנו בגדים טובים. תיק עם אוכל. ועם בוקר יצאנו לדרך.

לאחר פרק זמן של שהות בכפר הגיעו לאזור הרוסים באפריל 1945, וציפורה חזרה לעיר הולדתה:

נסענו ברכבת לסוסנוביץ יחד עם פצועים שהיא הובילה. זה היה כ-6 חודשים אחרי השחרור. קיבלנו בעיר דירה ריקה ונכנסנו לגור בה. באותו זמן החלו להגיע אלה שניצלו מהסערה הגדולה. העיר היוותה ריכוז גדול של כל אלה שהתגוררו בעבר בסביבה זו, והעיסוק המרכזי של ידזיה ושלי היה לרוץ מדי יום לתחנת הרכבת ולראות מי חזר. קיבלנו תמיכה מהקהילה והיה לנו ממה להתקיים. הייתה גם נציגת השוה"צ, שהחלה לעבוד עלינו כי נצטרף לריכוז הצעירים במקום, כדי לעלות ארצה. הסכמנו, והצטרפנו לריכוז הזה שנקרא "קיבוץ". זה היה בקרבת ביתנו. בינתיים חזרה אחותי הצעירה ממחנה העבודה - וגם היא הצטרפה. ישבנו שם בצוותא, למדנו עברית ושמענו הרצאות המדריכים שהיו בוגרי השוה"צ שחזרו מרוסיה - ושוב התחלנו להרגיש בגל של אנטישמיות עולה. לימדונו להשתמש בנשק, ואכן פעמיים תקפו בריונים את הריכוז.

ולאחר מכן - העליה לארץ וההגעה לקיבוץ:

כעבור 3 חודשים העבירו את ה"קיבוץ" שלנו ללייבהיים שבגרמניה על יד מינכן. חיינו במסגרת של קומונה, והקיום מתקציב הג'וינט. שם פגשנו לראשונה את שליחי הבריגדה.

ביניהם את לוי צור ואחרים שסיפרו על הארץ. היינו ריכוז גדול בשם "טוסיה אלטמן", וריכוזים רבים כאלה היו פזורים בגרמניה. כל ריכוז/קיבוץ קיבל אחוז מסוים של רישיונות לעליה. אני הייתי בקבוצה ראשונה בעוד אחיותי נשארו. הייתה לנו פרידה קשה. כי מאז יצאנו מהבית לא נפרדנו. יצאתי יחד עם פלה קרקאואר לריכוז באיטליה, בכפר הקרוב למילנו. שם נתקענו לשלושה חודשים נוספים בתנאים קשים: מגורים עלובים ומזון דל. שליחים רבים ביקרו, אך עדיין לא נתגלתה אפשרות לעלות ארצה.

לילה אחד הגיעו משאיות סגורות והסיעו אותנו לנמל. עלינו על אוניה קטנה בשם "וג'וד". הצפיפות הייתה גדולה והעומס כבד. אנשי ההגנה הדריכו אותנו, איך להגיב במקרה שהאנגלים יעשו בעיות. לא ידענו פרטים ולא כל כך הבינונו מה קורה. הבריטים תפסו את האוניה. רצו לדעת מי הקפטן. איש מאיתנו לא ידע. הגענו לנמל חיפה ומכאן הובילו אותנו לעתלית. כעבור 3 שבועות עברנו לעין-המפרץ.

נזכור/ אבא קובנר

נזכור את אחינו ואחיתינו, את בתי העיר ואת בתי הכפר,
את רחובות העיירה שסאנו בנהרות
ואת הפונדק הבודד עלי אורח
את הישיש בקלסתר פניו
את האם בסודרה
את הנערה בצמותיה
את הטף, את הטף.

את אלפי קהילות ישראל על משפחות האדם
את כל עדת היהודים
אשר הוכרעה לטבח על אדמת אירופה מידי הכורת הנאצי
את האיש שזעק פתאום ובזעקתו מת.
את האשה שחבקה את תינוקה אל ליבה וזרועותיה צנחו
את התינוק שאצבעותיו מגששות אל פיטמת האם והיא כחולה וצוננת.

את הרגליים
את הרגליים שביקשו מפלט ולא היה מנוס עוד.

ואת שקפצו ידיהם לאגרוף
האגרוף שחפן את הברזל
הברזל שהיה לנשק החזון, היאוש והמרד
והם ברי הלבב
והם פקוחי העיניים
והם שהשליכו נפשם מנגד וידם קצרה מלהושיע.

נזכור את היום.
את היום בצהריו.
את השמש שעלתה על מוקד הדמים
את השמים שעמדו גבוהים ומחרישים
נזכור את תלי האפר אשר מתחת לגנים הפורחים.

יזכור החי את מתיו
כי הנה הם מנגד לנו.

הנה ניבטות עיניים סביב סביב
ואל דומי, אל דומי לנו עדי יהיו חיינו
ראויים לזכרם.

עדכון מס' 8 לציבור - צוות ליישום שיוך הדירות

הצוות מנסה לעדכן מידי פעם את הציבור על מנת להביא לפניו את הסוגיות שעולות, היות והיום כולנו בעלי הנכסים וכנראה ניתקל בדברים במשך הזמן גם באופן אישי:

חברים שלום,

חברי הצוות נפגשים כמעט כל שבוע לדיון על סוגיות שעולות ופרשנות הסדר השיוך, שעליו הוחלט בקבוץ, על מנת ליישמו באופן מיטבי. חברי הצוות נפגשים בהתאם עם חברים, משפחות ואחרים, המעוניינים לברר סוגיות שונות בנושא שיוך הדירות. בעת הצורך הצוות ממשיך להעזר גם בעורך הדין אריאל לוינגר ממשרד שלמה כהן, על מנת לוודא כי אכן אנו פועלים בהתאם לחוק ובהתאם להחלטות אסיפת הקבוץ.

עיקרי הנושאים שעמדו לאחרונה על שולחן צוות יישום השיוך:

1. על פי החלטת הקבוץ, מכרז הקליטה שהתפרסם הנו המכרז הראשון בו מעורבים גם בני הקבוץ המעוניינים להקלט וגם יורשי חברים שנפטרו לאחר היום הקובע. מתוך 22 יורשים זכאים, 10 משפחות יורשים אמרו כי ברצונן להשתתף במכרז על מנת לממש את זכותן למגרש כיורשי חבר. לכן בהחלטת אסיפה יצא מכרז ל – 22 מגרשים, 10 ליורשים ו-12 לבנים. אותם יורשים יוכלו להעמיד יורש לקליטה לחברות או לממש את זכותם בצורה של מכירת המגרש לאחר.
המכרז לקליטה מנוהל על ידי צמ"ד, באחריות מיכל ואורלי רוזנפלד.
2. תהליך נוסף שעלה לראשונה הוא תהליך מכירה, כפי שהתפרסם על ידי יורשי אורה דובו ז"ל. אנו רוצים להזכיר לציבור את התהליך המבוצע בעת מכירה, והדבר יהיה נכון גם בעתיד הקרוב אם חלק מיורשי החברים יהיו מעוניינים למכור את המגרש שישויך להם:
   - בשלב הראשון של התהליך נקבע בין בעלי המגרש (הנכס) לבין הקבוץ שם של שמאי מוסכם. השמאי עושה עבודתו וקובע מה הוא ערך הנכס
   - לאחר מכן הקבוץ יכול להעמיד מישהו מתוך הקבוץ המעוניין לרכוש את הנכס במחיר שקבע השמאי. וזה המחיר, לא יותר ולא פחות, בגלל שהסכמנו מראש על עבודת השמאי.
   - אם בתוך הזמן שנקבע אין אף אחד מתוך הקבוץ המעוניין לרכוש, המכירה יוצאת למכרז חיצוני המבוצע על ידי היורשים. הזוכה במכרז חייב כמובן להתקבל לחברות בקבוץ בהתאם לתקנון הקליטה.
   - אם המחיר שנסגר נמוך ממחיר השמאי יש להחזיר שוב לקבוץ, ולבדוק אם במחיר שנסגר יש מי שמעוניין לרכוש.

   התהליך מורכב, ואנו משתדלים לבצע אותו ברוח טובה תוך עמידה בכללי הסדר השיוך.
3. בהסדר השיוך מופיע כי דירת החבר יכולה להוות מקור כספי בהיות חבר סיעודי. הנושא מופיע גם בהסדר הסיעוד, כך שיש להתאימו לאחר שתתקבלנה החלטות השיוך. התקיים דיון ראשוני בשיחת הקבוץ ויוצג על ידי אגף הבריאות. בקרוב יובא לדיון נוסף לקבלת החלטה.
   בשלב זה אנו לא מבצעים שום שינוי מול חברים הנמצאים בביתנו. חברים אלו ממשיכים להעביר לביתנו את מקורותיהם, והדירה - אם היא עומדת ריקה - משמשת את הדיור הזמני לבנים/משפחות בשכירות קצרת טווח, עד שנשלים את ההחלטות המתאימות.

4. לאחר שצוות יישום השיוך השלים כמעט עם כל החברים את החתימה על הסכם חכירת המשנה, הנתונים עברו למשרד שלמה כהן, המבצע עבורנו את המרשם הפנימי (חברה משכנת) בו אנו מחוייבים על פי הסכם חלופת האגודה.
לעיתים חברים נדרשים לאישור זכויות לצורך קבלת משכנתא או תהליך אחר. הצוות מפנה את הבקשות לעורך הדין על ידי שאול גלאון. היו לנו מספר "חריקות", מה שלקח לעיתים קצת זמן. אנו מקווים להשתפר בנושא זה. הוצאה ורישום במרשם כרוך בעלויות כספיות של כמה עשרות שקלים בה מחויב בעל הנכס או הקבוץ, בהתאם לעניין.
5. חברים המשכירים דירות לאחרים מחויבים לבצע זאת דרך מנגנון ההשכרות של הקבוץ. עד עתה אין לנו אחראי בלעדי לעניין ולכן יצא מכרז לנושא. בהליך השכרה מתבצע הסכם משולש בין השוכר, המשכיר (בעל הנכס) והקבוץ. הקבוץ גובה כ- 100 ₪ לחודש כדמי ניהול לתהליך. לאחרונה החלטנו כי סכום זה יגבה מהשוכר המתגורר בדירה, היות ויהיה מצב בו המשכיר אינו חבר הקבוץ ואין כוונה לעסוק יתר על המידה בתהליכי גביה. יש חשיבות עליונה לשיתוף הפעולה של החברים בהליך השכרה מסודר, על מנת שלא נתעורר מופתעים בנוגע למי הם שכנינו או חברינו בקהילה.

בברכה,
צוות יישום שיוך הדירות - תמיר שחף, יגאל כהן, אביק, שאול גלאון, אריה רז, תומר פלג ובר הראל.

נר זיכרון

ברמן שרה	נפטרה 24.5.1975	הולצמן רחל	נפטרה 26.5.1995
פלד שנקה	נפטרה 25.5.1980	כץ פנקה	נפטרה 2.5.1997
בלזבלג שמחה	נפטר 3.5.1982	שפר בנימין	נפטר 12.5.1997
גורן אידה	נפטרה 4.5.1984	לוי אריה	נפטר 23.5.1999
אייזיק אפרים (אבא של מרטה ואליסיה)	נפטר 4.5.1984	רוט רמה	נפטרה 18.5.2002
לוינסון ראובן	נפטר 24.5.1984	לויפגרבן מינה	נפטרה 19.5.2002
אילן צבי	נפטר 7.5.1985	קרויצר אדלה	נפטרה 21.5.2002
פרלמן אברהם	נפטר 12.5.1985	טוכמן גנקה	נפטרה 19.5.2005
ארי אילנה	נפטרה 20.5.1988	רוזנפלד תמר	נפטרה 16.5.2012
לבבי צבי	נפטר 22.5.1990	הלר חיים	נפטר 12.5.2017
קייטש ציפקה	נפטרה 25.5.1991	אשכול אמנון	נפטר 27.05.2022
ורדי רבקה	נפטרה 16.5.1992	בן אשר עוזיאל	נפטר 2.5.2024

יהי זכרם ברוך

בית עין המפרץ אבל
עם לכתו של חברנו היקר

אסף עמיר ז״ל

בתאריך 19.4.24
י״א ניסן תשפ״ד
תנחומים למשפחה

יהי זכרו ברוך

אסף עמיר ז"ל

אהוד בץ הספיד

אסף, אחי ורעי האהוב,

היתה לי הזכות להיות עמך בימים האחרונים, לצד משפחתך היקרה. הענקת לנו רגעים של חסד, הרבה בזכות ילדיך ונורית, שליוו אותך ברגישות ובמסירות עשרים וארבע שעות עם המון נתינה, קירבה ואהבה.

לי נתת את הזכות להיות הכי קרוב אליך מאי פעם ולשתף, לנגוע ולהרגיש. נזכרנו בבית ההורים, בית קיבוצי ערכי, איך היינו רצים בשדות לפגוש את אבא אוז׳ו עובד בקציר בקומביין עד שעות החושך. דיברנו על פציעתך בצבא ועל העצב שהיה על כך במשפחה. שיקמת את עצמך בלימודי ההנדסה בטכניון, אותם עברת ללא מאמץ מיוחד. נזכרנו איך שיחקת כדור-עף בנבחרת הקיבוץ והנחתת ביד שמאל. לא ניתן היה לחסום אותך. גם ניסינו לחשוב ביחד מתי רבנו, והגענו למסקנה שזה לא קרה אף פעם, להיפך – עם השנים התקרבנו יותר ויותר מתוך הערכה, דאגה וקרבה הדדית.

החוויה של שלהיות איתך בימים האחרונים לא תשכח עד יומי האחרון. היתה בך שלווה, רגיעה, פתיחות ומודעות עצמית. באחד הימים שאלתי אותך איך אתה מרגיש, והשבת לי – לא יודע, בין החיים למוות. ידעת בוודאות מה הולך לקרות, אבל זה לא מנע ממך לתקשר, לחלוק ולהיפרד.

ב-1 בפברואר השנה, במלאות לך 80, בירכתי אותך וכתבתי לך שאני כל כך מעריך את יכולת ההתמודדות שלך עם בעיות בריאותיות לא פשוטות. קיוויתי שזה ייתן לך אנרגיות חיוביות לשנים הבאות, אבל אתה התעקשת שלא נחגוג לך את יום ההולדת, וידעת בדיוק את הסיבות לכך. כהרגלך, שמרת על קור רוח וביטחון עצמי, ובעיקר על התעניינות ודאגה למשפחה שלך ולמשפחתי שלי.

בימים האחרונים ראיתי אותך בגדולתך. מצד אחד לא רצית לקחת תרופות שיאריכו לך את החיים, ומהצד האחר רצית להיות עוד ועוד עם ילדיך. ספרת לי שנפרדתם בשיחה רגשית משמעותית.

לעולם לא אשכח את מבטך המבין והחכם, את המגע הרך, את נשימותיך ואת השלווה שהשרית על כולנו. אני יודע שיהיה לי קשה מאוד בלעדיך, ואתה תהיה לי מקור להשראה ולאהבה תמיד. יהי זכרך ברוך.

העתיד הצפוי במקום הזה

את הפוסט שלפניכם כתבה ד"ר מאיה מארק, מהקולות השפויים העכשוויים, הבהירים והמדויקים ביותר בעיניי שנשמעים כיום בזירה הציבורית. יש בו קריאה לכולנו להצצה לעתיד, הרבה חומר למחשבה, קריאה לקבלת החלטה וחשוב מכך, סימון מטרות. למי שאינו מכיר את ד"ר מאיה מארק - מדובר במשפטנית מבריקה שהתמחתה בבית המשפט העליון אצל כב' השופטת מרים נאור ולאחר מכן שמשה כעוזרת משפטית לכב' השופטת אסתר חיות. שלחה לעלון: **רחל לויתן.**

מיליוני ישראלים, שכל מה שהם רוצים זה לחיות חיים נורמליים במדינה נורמלית, צריכים לקבל עכשיו החלטה: האם הם נלחמים על ישראל או מהגרים מישראל. אבל כדי לקבל את ההחלטה הזו צריך להפנים שאלה שתי האפשרויות שיש, ושזמן ההדחקה, הקיטורים והפסיביות עבר.

אני רואה אתכם, ולפעמים גם את עצמי. ההתנתקות מהחדשות כי אי אפשר להכיל את זה עוד, הייאוש הגובר, השאלות שמנקרות בכל פעם שמסתכלים על הילדים - איזה מין עתיד צפוי להם במקום הזה. אני רואה אנשים סביבי חוזרים לעשות את מה שהם עשו הרבה שנים - מקטרים עם חברים על המצב בשישי בערב, מושכים בכתפיים, זועמים על החרדים, מדחיקים, אומרים "יהיה בסדר", שוקעים לשגרה.

אלא שאי אפשר להמשיך ולעשות את זה עוד. למעשה, הסיבה שהגענו למצב הנוכחי היא שהרוב הליברלי הדומם בילה שנים אבודות רבות בלחשוב שהוא יכול להרשות לעצמו לא להתעניין ב"פוליטיקה" בלי להבין שיום אחד היא תבוא ותדרוס אותו בכל הכוח. ובאמת, יש מדינות בעולם שבהן אדם יכול לא לראות חדשות ולא להתעניין יותר מדי במה שקורה. מדינות שבהן אפשר לעשות תואר ולבנות קריירה ולגדל ילדים ואחרי כל זה להרים את הראש ולגלות שהמדינה נשארה פחות או יותר אותו הדבר. לא בישראל.

כי בשנים שהרוב הליברלי ישן, המיעוט הדתי והחרדי בישראל בנה את כוחו. כי כשאתם התעצבנתם שהחרדים לא הולכים לצבא וחיים על חשבונכם, לא הבנתם שמה שעוד יותר מסוכן וחמור מגניבת כספי המיסים שלכם הוא מה שעושים איתם - מטפחים מערכות חינוך דתיות ופוליטיות שמחנכות נגדכם ושהבוגרים שלהם מצביעים נגדכם. ובשנים שבהן העדפתם להתעלם מזה שישראל היא המדינה היחידה בעולם שאין לה גבולות וחשבתם שהמערב הפרוע שצמח בהתנחלויות רחוק מכם - הימין הדתי בנה גופי תקשורת ומכינות ואת קהלת וגרעינים תורניים ונכנס לבתי הספר החילוניים ולצבא והכין לכולנו הפיכה משטרית, שתאפשר לו יחד עם שותפיו החרדים לקחת לרוב את החופש, את הזכויות ואת הכסף.

ועכשיו אין לנו עוד עשרים שנה. עכשיו זה להיות או לחדול. אם נשקע שוב לייאוש ואדישות בפעם הבאה שנרים את הראש זה כבר יהיה מאוחר.

המטרות הן ברורות, כפי שתמיד היו ברורות: הפסקה מידית של מימון מערכות החינוך הדתיות הפוליטיות, חיסול מידי של מערכת קצבאות האברכים והישיבות, שרות צבאי או אזרחי חובה לכולם, חוקה משוריינת, גבולות קבע ברי הגנה עם ערבויות בינלאומיות. אם המטרות האלה לא יושגו אפשר לקום וללכת מכאן כבר עכשיו כי מפה זה רק מתדרדר, ומהר. השנה האחרונה היתה רק פרומו רך לעתיד של ישראל הדתית, הלא דמוקרטית, הכושלת כלכלית והמבודדת בזירה הבינלאומית. הסרט באורך מלא יהיה הרבה הרבה יותר גרוע.

מדינה יהודית או מדינת הלכה. מדינה דמוקרטית או דיקטטורה דתית. כלכלה משגשגת או חורבן. כבוד לאומי או נידוי ובידוד בינלאומי.

ומי שבוחר עכשיו בהדחקה ואדישות ולא במלחמה על הבית צריך להבין שהפעם - הוא בוחר.

בית עין המפרץ אבל
עם לכתו של חברנו היקר
יצחק אלברג ז״ל
בתאריך 21.4.24
י״ג ניסן תשפ״ד
תנחומים למשפחה
יהי זכרו ברוך

יצחק אלברג ז"ל

הדס ספדה

אבא, איזו מתנה נתת לי בדיוק ביום ההולדת שלי! רצית לחגוג איתי ועם ניצן בבית חולים, באמת תודה.

בשעות האחרונות שלך קיללת אותי ואת ניצן בלי סוף, אבל אני יודעת שלא התכוונת לכל מילה ושאתה אוהב אותי, וזאת כנראה היתה הדרך שלך להגיד לנו שאתה כבר בסוף, כי מהרגע שהגענו לבית חולים לא הפסקת להתלונן, אבל מי סופר. גם אני אוהבת אותך, ובאמת אין לי יותר מדי מה להגיד עליך חוץ מזה שאתה איש הכי צנוע שאני מכירה, וכמובן איש אהוב על כולם בלי יוצא מן הכלל, שלא מתלונן על שום דבר, שתמיד אומר ״הכל בסדר״ גם שאתה מרגיש לא טוב. העיקר שיש כדורגל והכל בסדר.

אבא, אני רוצה להגיד לך תודה על 44 השנים היפות שלנו ביחד. תודה שתמכתך בי בכל דרך שעשיתי ושבחרתי.

אבא, עכשיו כשאתה תפגוש את לילוש אני מבקשת שתשמרו אחד על השנייה, בדיוק כמו שאתה שמרת עלי בכל אותן שנים שהייתם, אתה ואמא, איתי בביקורים שלי בבתי החולים.

אבא, אוהבת אותך עד אין קץ ואזכור אותך תמיד.

שלך, הדס

ניצן ספדה

אבא, מה ביקשתי?! שתהיה לי בריא? אבא שלי היקר מכולם, האבא הכי בעולם. באמת שקשה לי להיפרד, האמת שלא חשבתי שזה יקרה כ״כ מהר... לא הכנתי את עצמי לזה... יכולת לזרוק לי איזה מילה שאתה עוד מעט מסיים, לא? אולי הייתי יכולה להתכונן?? או שלא... כמובן שתמיד הכל טוב אצלך. בחיים אתה לא מתלונן... אני שואלת לשלומך ואתה עונה לי - הכל בסדר. רואה כדורגל, לא משנה באיזה שעה, לא משנה מתי, העיקר שיש משחק לראות, גם אם זה איזה ליגה ז׳ שאף אחד לא מכיר... אבל למי אכפת, העיקר שהיית מבסוט.

אבא, למי אתקשר כל בוקר לשאול לשלומו? מי יתקשר אליי 10 פעמים ביום וישאל אותי אם אני בסדר? אבא!! הלוואי הייתי יכולה להתעורר מהסיוט הזה. אבל לצערי זה כבר אבוד. שתדע שתמיד היית האבא המושלם עבורי, וסבא אוהב לילדים שלי. שמחה שהם זכו להכיר אותך. תודה עליך.

אוהבת אותך הכי בעולם, ניצן

דודו ספד

יצחק, או בכינויו פיצ׳ה,

זכיתי להכיר אותך לפני 22 שנה. נפגשנו כשאתה היית באמצע ארוחה משפחתית, ואני הפרענק מחדרה הגעתי לביקור, באתי לקחת את לילך. בהתחלה הסתכלת עליי מוזר, ולאט לאט, עם הזמן, התקרבנו. בסוף לא היתה לך ברירה, התחברנו.

יצחק, זכיתי להכיר אותך מקרוב, לשמוע את הסיפורים והקללות בספרדית, להתווכח איתך שליברמן זאת לא בחירה טובה, תחליף כבר. ובכל זאת רחשת לי כבוד וחיבה רבה. לאחר שלילך נפטרה באתי אליך בלוויה וביקשתי סליחה על זה שהבת שלך לא בחיים. כעסת עליי ואמרת שאני מדבר שטויות.

לאחר פטירתה של לילך חלק גדול בי מת ביחד איתה, הרגשתי שגם אתה חשת כך. לאחר מותה ידעתי שזה כבר לא יהיה שוב אותו דבר. אני יודע כמה הייתם קרובים, כמה אהבת אותה. שניכם עזבתם את העולם הזה בפתחו של חג, לילך בראש השנה ואתה בפסח. ״ראש השנה לבריאה וראש השנה לגאולה״ בפי המאמינים. אני בטוח שאתם כבר שם יחד, משלימים פערים. בטח אתה כבר מסתכל על כולנו ומקלל איזה קללה בספרדית, כמובן שהכל בהומור.

בחודשים האחרונים לא התראנו. היתה לי הרגשה לא טובה כבר תקופה, אבל לא רציתי לשתף את המשפחה. ביקשתי מארבל לבקר אותך בהזדמנות הראשונה שתהיה, לי היה קשה נפשית להגיע לביתנו. עבר חודש מאז שחזרתי מהמילואים, ותכננתי לבקר אותך בביתנו. עכשיו כבר מאוחר, אבל מבטיח לבוא לבקר כל פעם שאגיע ללילך.

תודה על כל מה שעזרת ועשית בשבילי/בשבילנו, מכבד ומעריך אותך מאוד. תשמור על לילכי בשבילי 💜

פניה זהר כתבה בפייסבוק

בנימה אישית - עצוב לי היום. יצחק היה חלק מפרק משמעותי מהחיים שלי. אני זוכרת אותך כאיש שמח, נדיב, עם הדיבור המהיר, החיוך הרחב והצחוק הגדול.

לפני 40 שנה עבדנו יחד במטבח. אני מהאולפן, עם מעט עברית ואתה מנהל המטבח, עם הסבלנות של ארגנטינאי. היית מסביר לי בספרדית איך הדברים עובדים. היית מנצח על צוות של ותיקים, אולפניסטים ומתנדבים באהבה ובהומור. זאת הייתה הכניסה שלי לעולם בקיבוץ. פעם אמרת לי: ״אם תרצי להכיר את החברים בקיבוץ, תעמדי בהגשה ותלמדי הכל״. אהבתי אותך מאד חבר, תנוח עכשיו בשלווה.

אני משתתפת בצער המשפחה. אידית, אריה, הדס, ניצן היקרים - מחבקת אותכם.

יהי זכרו ברוך.

עין פרסאה פייסבוק:

קהילת עין המפרץ היקרה, תודה על כל העטיפה והאהבה שהרעפתם עלינו בשבעה.

רוצה לומר תודה ענקית לצוות ביתנו!! צוות מקסים, חם ואוהב. צוות שעובד ימים כלילות דואג להורים האהובים שלנו באמת מכל הלב.

אבא שלי עבר לביתנו מרצונו האישי ופשוט נכנס למשפחה חדשה-ביתנו. מקום שכולו לב. הצוות שעובד שם נותן את הנשמה ולא תמיד מוערך כמו שמגיע להן. הן בוחרות להגיע כל יום לעבודה בשמחה, תמיד מחייכות, תמיד דואגות כל זה בניצוחה של טלי. אז פשוט תודה ענקית עליכן!

מצוות שיוך פירות נכסים/ חיים פרי

לחברים שלום,

צוות שיוך פירות נכסים השלים את הכנת טיוטת הסדר חלוקת רווחים לחברים. ביום רביעי 1.5.2024 נערך מפגש שיתוף ציבור, בו הוצגה מצגת עקרונות להבהרת המושגים והמודל. אנו מעוניינים בהשתתפות רחבה ומשמעותית ככל האפשר של ציבור החברים בתהליך קבלת ההחלטות.

תהליך העברת ההסדר בציבור:

1. מפגשי שיתוף כלל החברים לצורך הסברת עקרונות ההסדר.
2. הפצת ההסדר המוצע לעיון החברים.
3. דיון באסיפה על ההסדר, מענה לשאלות וקבלת משוב מהחברים.
4. פגישות צוות עם מסתייגים להצעה.
5. גיבוש נוסח סופי בצוות לאחר דיון בהסתייגויות.
6. אישור הנהלות.
7. שיחת קיבוץ לאישור ההסדר.
8. קלפי.

השתתפות כולכם חשובה!

הרכב הצוות: כרמית מולד, ניצן שחף, אורון קושניר, עופר רפאלי, תמיר שחף, רז בן אשר, דני טובול, שאול גלאון, נועם כהן, זיו אטד, אורון קושניר, חיים פרי (יו"ר).
ליווי וניסוח משפטי: גלעד אוברמן ממשרד שלמה כהן.

לציפורה בנאי
משתתפים בכאבך
עם מותה של אחותך
יהודית אדלר ז"ל
שלא תדעי עוד צער
מכל בית עין המפרץ

מילה טובה לענף התשתיות

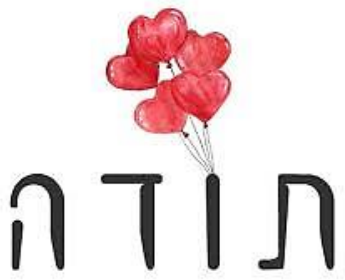

בתקופה האחרונה נזקקתי מספר פעמים לשירות של צוות התשתיות. בכל פניה, אפילו מאוחר בלילה – שהצוות מקבל – מיד בבוקר מתייצבים בבית המשפחה ופותרים את הבעיה.

ל**אילן, ווהב ואיתמר** שמגיעים אלינו – כל הכבוד והתודה.

משפחת הנדלר

בקשה תרבותית

הורים יקרים (גם סבים, דודים ובני משפחה) ההפנינג השנתי מתקרב, ואתם בטח יודעים מה אנחנו רוצות לבקש. אז בבקשה, למרות הרצון הרב להתעלם, תמשיכו לקרוא עד הסוף.

נכון שאתם אוהבים לראות את הילדים שלכם מתרוצצים ונהנים מהמתקנים, ממלאים את עצמם בסוכר טהור ומחייכים מאוזן לאוזן? ונכון שהחלק שאתם פחות אוהבים זה להתנדב לתחנות?

אז נגלה לכם שהחלק הראשון (של הילדים המרוצים) לא יכול להתקיים בלי החלק השני (של ההתנדבות), כי בלי מתנדבים התחנה לא תפעל.

השנה לא נשלח מכתבים, רק נבקש יפה - בבקשה, תרשמו לתחנות. אנחנו צריכים אתכם כדי לתפעל את היום הגדול הזה. בעיקר השנה, שבחרנו לארח את תושבי חניתה שמפונים מביתם.

מדובר על חצי שעה בלבד בה תהיו בתחנה לבחירתכם. חצי שעה שבה הורה אחר/ סבים/ דודים/ חברים יהיו אחראים על הילדים שלכם (אפשר להסתכל על זה כחצי שעה הפסקה מהילדים שלכם), ואתם תהיו חלק מצוות ההפנינג.

מבטיחות לעבור ביניכם, לדאוג לכם לשתיה וצל וגם לתת לכם חיוך גדול.

מתאים? אז יאללה, הרשימה תלויה בחדר האוכל (או שתדברו איתנו ונשבץ אתכם).

תודה מראש, וניפגש בתחנות

דנה ודנה

ערב מרגש בעין המפרץ להשקת הפודקסט: **"זה הסיפור שלנו"**, שמגולל את סיפורם האמיץ ומעורר ההשראה של 8 מתושבי המועצה, בימי מלחמת חרבות ברזל.

תודה למרכז הצעירים, **לכרמית פלג** שלנו,

לפודקסטר אור אלון ולכל המשתתפים האמיצים שדיברו ושיתפו מהלב.

בדף הפייסבוק של המועצה ניתן למצוא קישור לשמיעת הפודקאסט

מזל טוב וברכות
לאיילת אדיב ומיקי
ולרז אדיב
לרגל חתונת הבת
שחר עם בח"ל אמיר
מזל טוב לסבים
אהובה ותובל צור
מאחלים לכם אושר ונחת

דתרבות

ראשון 5/5 ב-20:00 - **טקס יום השואה והגבורה** בחדר האוכל. התכנסות מ-19:45

רביעי 8/5 ב-20:30 בחדר האוכל - "**הלילה הוא שירים**"
בתקופה מאתגרת זו, ובימים המורכבים שבין יום השואה ליום הזיכרון, ניפגש לערב זמר בצוותא - ערב שירה של פסקול חיינו ממיטב היוצרים לאורך הדורות.
הפקה מוזיקלית של האחים אסנר בחסות המועצה. כרטיסים בלינק שנשלח במקומי ובפייסבוק.

ראשון 12/05 ב-19:55 ברחבת המועדון לחבר - **טקס יום הזיכרון**

שני 13/05 ב-11:00 - **טקס בבית העלמין**

שני 13/05 **ערב יום העצמאות** בדשא של חדר האוכל. ב-19:30 כיבוד. ב-20:30 תחילת הטקס

שלישי 14/05 - **הפנינג יום העצמאות** 10:00-14:00.
השנה נארח אצלנו את תושבי חניתה. אנא הירשמו להפעלת התחנות.

ראשון 19/5 ב-20:00 במועדון - **ימים מחוץ לזמן – אמן פוגש עדות**. פרויקט המחבר בין אומנים ישראלים צעירים בני הדור ה-3 לעדויות השורדים, ומלווה את תהליך יצירת האומנות בהשראת העדות. זו הזדמנות להיחשף לשיח שאינו היסטורי אלא רגשי, ולאפשר למשתתפים לגעת ישירות בטקסט החשוף, הכואב, הנוגע. המפגש יכלול הקרנת סרטונים המתעדים את התהליך והרצאה.
נפגשים ב-20:00 לקפה, ההרצאה תתחיל ב-20:15

צוות הפנינג יום העצמאות מחפש מתנדבים חדשים להקמה ופירוק

זה לא משנה אם אתם וותיקים בקיבוץ או חדשים, אם יש לכם ילדים או לא, כולם מוזמנים לבוא ולתת יד ולהיות חלק מהצוות הותיק והטוב של הפנינג יום העצמאות.

- ♥ מה דרישות התפקיד? יכולת לעבודה פיזית מתונה
- ♥ מה מקבלים? זמן איכות עם חברה טובים, הזדמנות לעבוד קצת על השרירים, תחושת סיפוק והערכה מכולנו.
- ♥ רוצים להצטרף? שלחו לנו הודעה בוואטסאפ - דנה ודנה